

samiec

samica

fot. 2x L. Borowiec

Rodzina: żukowate Geotrupidae

Cechy: średniej wielkości (do 25 mm), wyraźnie wypukły chrząszcz o czarnym, słabo błyszczącym ciele i wyraźnych, wgłębionych rzędach na pokrywach. Nogi o szerokich goleniach przydatnych do kopania. Byczniki charakteryzuje bardzo wyraźny dymorfizm płciowy – samce i samice znacząco różnią się wyglądem. U samców na przedpleczu zlokalizowane są trzy rogi (dwa dłuższe po bokach i jeden krótszy pośrodku), natomiast u samic na przedniej krawędzi przedplecza występuje jedynie niewielka listwa, mająca po bokach dwa wyrostki.

Siedlisko: na terenie Wielkopolskiego Parku Narodowego spotykany jest często, zwłaszcza wiosną, na leśnych drogach.

Ciekawostki: byczniki kopią najdłuższe chodniki spośród polskich żukowatych – do 150 cm głębokości – i gromadzą w nich kulki z odchodów saren i królików. W Wielkopolskim Parku Narodowym stanowią składnik pokarmu puszczyków. Na „Czerwonej liście zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce” bycznik zaliczony został do kategorii NT (gatunki bliskie zagrożenia).

fot. S. Konwerski

Siedlisko bycznika w Wielkopolskim Parku Narodowym

fol. S. Konwerski

Samiec

fol. S. Konwerski

Samica

Gatunki podobne (o zbliżonej wielkości) występujące na terenie WPN

fol. L. Borowiec

Żuk leśny
Anoplotrupes stercorosus
Niebieski lub niebieskoczerwony, o słabym połysku, bez wyrostków na przedpleczu, z wyraźnymi wgłębionymi rzędami na pokrywach.

fol. L. Borowiec

Żuk wiosenny
Trypocoprins vernalis
Metalicznie niebieski lub zielony, pokrywy gładkie – bez wgłębionych rzędów.

fol. S. Konwerski

fol. S. Konwerski

